

гледнѣ на него и рече: Богъ, сыноко, да та смилява! Подиръ туй отиде въ друга стая, защото му са смути сърцето, и очитѣ му плувнѣххъ отъ сълзы. (Быт. $\bar{\text{мг}}$. 23—29).

§- 60. *Юсифъ гоцава братъята си и ги отпуца.*

Юсифъ като си омы лицето, дойде пакъ, и заповѣда да донесѣтъ ѣстѣя. Тогазъ отдѣли сѣкму по равны части, а на Веніамина даде петъ пѣти повече. Като ѣдохъ, пихъ и са веселиха, Юсифъ заповѣда на домоуправительтъ си да имъ напълни платниците съ жито и на устата на платниците да тури и среброто на сѣкиго, а въ платникътъ на Веніамина да скрие и сребърната му чаша. А домоуправительтъ направи сичко, което му са заповѣда. (Быт. $\bar{\text{мг}}$ 30— $\bar{\text{мд}}$. 1—2).

§. 61. *Юсифъ проважда потера подирѣ имъ.*

На другийтъ денъ тѣ трѣгнѣххъ рано. Но прѣди да заминѣтъ далечъ отъ градътъ, Юсифъ повиква домоуправительтъ и си му дума: Погни тѣзи хора и като ги стигнешъ, кажи имъ: „Защо върнѣхте зло за добро? Вы откраднѣхте чашата, съ която господарьтъ ми пиѣ! тѣзи ви работа е лоша.“ — Домоуправительтъ по заповѣдта на Юсифа затече са подирѣ имъ и ги укори за кражбата. (Быт. $\bar{\text{мд}}$. 3—4).

§. 62. *Чашата са намѣрва въ Веніаминовтѣ платникъ.*

А братъята Юсифовы отговорихъ на домоуправительтъ: „Туй пристѣпленіе е съвсѣмъ чуждо за насъ, защото, като върнѣхмы и среброто което са прѣди